

Αγαπημένε μου Συμεών,

Ξέρω ότι έχω καιρό να σου στείλω γράμμα. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τη στιγμή που αντίκρισα για πρώτη φορά τα γαλανά σου μάτια. Πότε θα τα ξαναδώ; Φοβάμαι πως είσαι ο μοναδικός άνθρωπος που αγάπησα σε ολόκληρη τη ζωή μου. Μόνο μια ευκαιρία για πιθανή ευτυχία έζησα κι αυτή ήταν μαζί σου. Όσους ανθρώπους κι αν γνώρισα μετά από σένα, δεν γέμιζαν το κενό που μου άφησες. Ξέρω ότι δε θα σε ξαναδώ. Πάντα όμως έχω μια στάλα ελπίδας στην καρδιά μου ότι θα επιστρέψεις να με βρεις. Κι ας πέρασαν τα χρόνια. Κι ας παντρεύτηκα. Κι ας γέρασα. Νιώθω πως η ζωή μου σταματά εκεί. Σε είχα ερωτευτεί από το πώς μου μιλούσες για τη ζωή μας μετά τον πόλεμο, από το πώς τα μάτια σου έλαμπαν για τα πράγματα που αγαπάς. Μου μιλούσες με τόσο πάθος και αγάπη που μ' έκανες να νιώθω το πιο ξεχωριστό κορίτσι που έχει υπάρξει ποτέ. Θέλω να νιώσω να μ' αγαπάς όπως τότε, όπως τότε που μου διάβαζες ποιήματα, όπως τότε που μου έμαθες να διαβάζω και να γράφω, για να μπορώ να σου στέλνω γράμματα. Αλλά ποτέ δεν απάντησες στα γράμματά μου. Πότε θα μάθω νέα σου; Κάθε βράδυ κοιμάμαι με τις αναμνήσεις μας, κάθε βράδυ με δάκρυα στα μάτια πέφτω για ύπνο. Γιατί δεν μου απαντάς; Θα περιμένω μέχρι να μην ξανανοιξουν τα μάτια μου. Το υποσχεθήκαμε, θυμάσαι; Τότε, τότε πριν φύγεις με μάρτυρα τα αστέρια, ορκιστήκαμε στην παντοτινή αγάπη μας. Η ψυχή μου είναι συνέχεια μαζί σου.

Με αγάπη,

Αυγή

ουζουνίδου σοφία